

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et
Mi-||racvlis Clari, Opera**

Seuse, Heinrich

Coloniae, 1615

Vt ad proximorum procurandam salutem sese transtulerit. Capvt XXIV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38029

more, donec in hanc vexationem incidere.
 Caterum posteaquam annis decem teterrimā
 hanc afflictionem tolerarat, atque toto illo tē-
 pore non nisi ceu damnatum se respexerat, ve-
 nit tandem ad virum sanctissimum D. Eckar-
 dum Theologiæ Doctorem, cui cum suam ex-
 plicasset molestiam, illius consilijs liberatus
 est, euasitque ex Tartari carcere, in quo tot an-
 nis fuerat demoratus.

Qualiter hac
 horribili ten-
 tione fuerit
 liberatus.

*Vt ad proximorum procurandam salutem
 sese translulerit.*

CAPVT XXIV.

CVM annis plurimis non nisi suo vacasset
 interiori homini, itemq; silentio ac soli-
 tudini, deinde multis reuelationibus di-
 uinis compulsus est ad aliorum promouendā
 salutem animum applicare. Quæ verd illi in
 hoc officij ac pietatis genere aduersa occurre-
 rint, neque numerum, neque modum habent.
 Atque diuerso quam innumeras Domino lu-
 cratus fuerit animas, quandoque ostensum fuit
 spectatæ religionis virgini cuidam, quæ & ipsa
 spiritalis eius filia erat. Namq; inter orandum
 in spiritu rapta, vidit hunc fratrem in alto quodam
 monte Missæ sacrificium peragere, atque
 innumerabiles homines ipsi adherere, diuer-
 sos inter se, singulos quosque vt erant Deo cō-
 iunctiores, ita & ipsi quoq; propinquiores: quā-
 totq; illi essent propius vniti, tanto etiam Deum
 ipsos ad se familiarius adiungere. Adspiciebat
 eum multum serio pro cunctis illis deprecari
 Deum,

Deum, quem manibus tenebat. Petijt autem
 diuinitus hanc sibi visionem explicari, quod
 illi prastitum est, dicente ad eum Dominus
 Innumeram hanc hominum frequentiam
 quos illi inhærere conspicis, eos signifi-
 cationis, qui illi consentientur, in eiusque disci-
 plinam sese tradiderunt, aut citra hoc specu-
 li cum fide & beneuolentia complectuntur,
 quos omnes aded ille mihi commendauit, ut
 vitam eorum sim sine beato clausurus, ne
 à me vnquam eos separari patiar. Quicquid
 autem huius causa illi vel alienæ vel sponta-
 neæ afflictionis erit illatum, satis ab eo
 meis consolationibus compensabitur. Antequam
 hæc iam dicta eximia sanctitatis uirum
 Ministrum hunc æternæ Sapientiæ agnosce-
 ret, intus à DEO mota ac instigata fuit ad
 videndum eum. Contigit autem, ut mentis
 excessum patiens, per visum audiret discipu-
 lum sibi quendam, ut eum ueniret ubi erat. Mi-
 nister, eumque conspiceret. Quæ cum respo-
 disse, se præ fratrum multitudine eum non
 posse internoscere, mox dictum est illi: Hæc
 difficile inter alios agnosci potest, quod ve-
 nientem in capite coronam gerat, ruberis
 & albicantibus intermixtam rosas, per
 de ut sertum rosaceum, significantque alba
 fæ eius puritatem, & rubræ eius inter
 tinges perperfectiones tolerantiam, atque ut
 reus ille circulus, qui in diuorum capitibus
 pingi solet, eorum designat æternam quam
 DEO perfruuntur, beatitudinem, ita corona
 hæc rosacea multiuarias exprimit afflictiones
 DEI amicis perferendas, dum in hac vita
 nudi

Aureus circu-
 lus in diuorū
 imaginum
 capitibus
 quid desig-
 net.

nis exercitationibus Deo ac Domino suo mi-
 litant. Post hæc duxit eandem virginem ange-
 lus Dei in visione ad id loci, vbi degebat Mini-
 ster, statimque ex corona rosacea agnouit eum.
 Hisce temporibus, quibus dire ac multifariam
 affligebatur, præcipua ei erat intus animi co-
 roboratio, perpetua angelicorum spirituum
 consuetudo & familiaritas. Quadam vice
 sensibus externis destitutus, in spiritu se duci
 vidit ad locum quendam angelicorum spiri-
 tuum frequentia confertissimum, ex quibus
 qui illi erat proximus, ait ad eum: Profer ma-
 nus tuas & adspice. Protulit ille manum, & re-
 spiciens vidit in media manu eximiam rubi-
 cundo colore prodire rosam, vernantibus cin-
 ctam folijs: adeoque rosam illam excrescere,
 vt manum totam ad digitos vsque operiret,
 tantamque contrahere venustatem & gratiam,
 vt magnam oculis adferret voluptatem. Ver-
 tit ille manus in vtramque partem, & erat v-
 trobiq; adspectus longè gratissimus. Itaque
 vehementer admirans, ait. Quid sibi vult opti-
 me iuuenis isthæc visio? Respondit ille. Nimi-
 rum cruces atque cruces, itemque alias atque
 alias cruces à DEO præstandas tibi significant
 quatuor istæ rosæ vtriusque manûs ac pedis.
 Ingemuit Minister, atque ô benignissime Deus,
 inquit, tam molestant esse homini crucem, &
 nihilo minus tantum eidem conferre de-
 corem spiritalem, id vero admiran-
 da quædam tua permissio ac
 dispensatio
 est.

Multiplices
 ioter cruces
 quid solum
 in animo cõ-
 firmauerit.

De